

χωρικῆς, μήπως ἀμαρτάνει ἐν ἀγνοίᾳ της, ἀνεθεμάτιζε τὴν ὄραν καθ' ἣν εὐρέθη εἰς τὸν δρόμον, ὃ ὁποῖος ἔφερεν αὐτὸν πρὸς τὴν κωμόπολιν. Ἐδοκίμασε νὰ ἀσχοληθῆ εἰς διευθέτησιν τῆς οἰκίας ἀλλ' οὔτε τὸ σῶμα οὔτε τὸ πνεῦμα εἶχε πρόθυμον εἰς τοῦτο. Ὅλα τῆς ἔπταιον γύρω, ὅλα τὴν ἐτάρασσον, καὶ τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ ἐνδύματά της καὶ τὰ παῖδια ἀπομεμακρυσμένης συγγενοῦς της. ἔλθόντα ἐκεῖ διὰ φιλευμα, ὅπως τὰ εἶχε συνειθίσῃ, καὶ τὰ κλωσσοπούλια, τὰ ὁποῖα διὰ τῶν χαριτωμένων σκιρτημάτων των ἀνερχόμενα τὴν κλίμακα, ἀπέσπων ἀφθόνους ἄλλοτε τοὺς γέλωτάς της. Τώρα ἔδειρε τὰ παῖδια, ἐδίωξε μὲ φωνάς καὶ κατάρας τὰ κλωσσοπούλια, ἔσχισε τὸ φόρεμά της ἐλκυσάσα αὐτὸ ἀποτόμως ἀπὸ τινος καρφίου ὅπου συνελήφθη, καὶ ἔρριπτεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὰ ἐπιπλα, ἐνῶ τὰ διηυθέτει. Ἡ μήτηρ της ἦτις τὴν παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος ἐπισταμένως, κἄτι μαντεύουσα, ἠπόρει δι' αὐτὰ ὅλα καὶ τῆς ἔλεγεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μὲ μαλακὸν τρόπον:

— Τ' ἔπαθες, θυγατέρα· μὲ τὴν κακὴ σου εἶσαι σήμερα;

— Μὲ τὴν κακὴν μου καὶ μὲ τὴν ψυχρὴ μου! ἀπῆντα ἀποτόμως ἡ Ἄνθῃ.

Τὴν μεσημβρίαν δὲν ἐκάθισεν εἰς τὸ γεῦμα. Οἱ γέροντες γονεῖς, οἵτινες ὡς μονάκριβὴν ἐπεριποιούντο αὐτὴν περισσότερο κ' ἐταράσσοντο εἰς τὴν παραμικρὰν κακοδιαθεσίαν της, ἐκάλεσαν αὐτὴν ἐπανειλημμένως νὰ φαγῇ. Ὑποθέτοντες ὅτι ἡ δυσθυμία της ἐκείνη προήρχετο ἐκ μετανοίας διότι δὲν ἐπορεύθη εἰς τὴν πανηγυριν, ὑπέσχοντο εἰς αὐτὴν νὰ πορευθοῦν μίαν ἄλλην ἡμέραν ὅλοι, νὰ καλέσουν καὶ ἄλλας οἰκογενεῖας φιλικὰς, νὰ ψῆσουν ἀρίνα καὶ νὰ διασκεδάσουν ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὰς μεγάλας ἐλαιὰς τῆς Μονῆς. Ὁ Κύρ Παναγιώτης μάλιστα ὑπέσχετο νὰ φέρῃ καὶ τὰ τύμπανα ἀπὸ τὸ Τραγανὸ καὶ νὰ χορεύσῃ ἐμπρὸς χάριν τῆς Ἄνθῆς του. Ἄλλ' ἡ λυγερὴ ἔμεινεν ἀμετάπειστος. Προσεποιήθη κόπωση, κεφαλαλγίαν, καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια δὲν ἤξευρε τί προσεποιήθη καὶ ἔμεινεν ἔξω εἰς τὸ κατώφλιον τῆς θύρας ὡς χήρα κλαίουσα τὴν Μοῖραν της.

Τὸ ἀπόγευμα ἦλθεν ἡ Ζαχάρω καὶ ἤθελε νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν χορόν. Ἡ Ἄνθῃ ἠρνεῖτο ἐπιμόμως· δὲν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ὑπάγῃ ὁ χορὸς καὶ ἡ συναναστροφή θέλουν ὄρεξιν καὶ αὐτὴ δὲν εἶχε καθόλου, μὰ καθόλου! οὔτε ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα της. Ἀλλὰ καὶ ἡ Ζαχάρω ἐπέμενε παρακαλοῦσα. Τὴν ὄρεξιν θὰ τὴν κάμῃ ἐκεῖ, ἅμα ἴδη τὰς ἄλλας νὰ χορεύουν καὶ ἀκούσῃ ντέφι νὰ βροῦτᾶ καὶ νὰ κελαδῆ ὡς ἔμψυχον εἰς τὰς χεῖρας τῆς Χαραλάμπαινας, τῆς ἐξόχου κυμβαλιστρίας. Πόσοι κἄθηνται εἰς τὸ τραπέζι δίχως ὄρεξιν καὶ ὁμως ἅμα ἰδοῦν τὰ

φαγητὰ τρώγουν! . . . Ἐπειτα νὰ ξεδώσῃ, ἂν ἔχῃ τίποτε νὰ τὸ ρίψῃ ἔξω . . . Ἡ λυγερὴ ἐν τούτοις ἰσχυρίζετο ὅτι ἅμα εἶνε βαμμένη ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου χιλία νὰ κάμῃ τοῦ κακοῦ πηγαίνουν. Μὰ πάλιν τί θὰ κάμῃ νὰ κλεισθῆ ἐκεῖ; ἀντέτεινεν ἡ Ζαχάρω. Ἀπὸ τῆς οἰκίας τοῦ Καινούριου θὰ ἔβλεπε τοῦλάχιστον τοὺς πανηγυριστὰς, ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἰδικῆς της οἰκίας τί θὰ ἔβλεπε; Ἡ ἀγορὰ εἰς τὴν ὁποίαν βλέπει αὐτὴ θὰ εἶνε ἐρήμη σήμερον· ὁ κόσμος εἶνε ἔξω, εἰς τὰς γειτονίας . . .

Ἦτο ἀγαθὴ κόρη ἡ Ζαχάρω κ' ἐπέμενε νὰ διασκεδάσῃ τὴν θλίψιν τῆς φίλης της. Παρίστανε ὡς ὅπως ἔκτακτον τὸ θέαμα τῶν πανηγυριστῶν, ὅταν ἐπιστρέφουν εἰς τὴν κωμόπολιν, ἄλλοι ἐξηνητημένοι, χαλαρῶς κρατούντες τὰ ἦνια τῶν ἵππων των καὶ κύπτοντες τὴν κεφαλὴν βαρεῖαν ἐκ τοῦ πότου καὶ τοῦ δρόμου, ἄλλοι ἐξημμένοι καὶ ἀρειμάνιοι, ἐπιδεικνύοντες τὸν στολισμὸν καὶ τὴν εὐτυχίαν των . . .

Ἐπειτὰ συνέχισεν

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ.

Ο ΘΕΡΙΣΤΗΣ ΚΑΙ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ (Longfellow)

Γρωγιὸν Δροσίνην.

Εἶνε κάποιος θεριστής — Χάρος τὸνομά του·
Μὲ δροσιὰν κοφτερὸ ἴδω κ' ἐκεῖ γυρίζει,
Καὶ θερίζει τὰ σπαρτὰ, καὶ τὰ στρώνει κάτω,
Καὶ μ' αὐτὰ καὶ λούλουδα ποῦ καὶ ποῦ θερίζει.

• — Γιατί ὄχι κ' ὠμορφα λουλουδάκια, » κρᾶζει.
• Γιατί στάχνα μοναχά, στάχνα μὲ τὰ γένεια!
Κι' ἂν μ' ἀρέσῃ ἡ χάρι τους, τάχα τί πειράζει;
• Ὅλα πίσω θὰ δοθοῦν, κ' ἄς μὴν ἔχουν ἔννοια. •

Καὶ τὰ γλυκοκύτταξε μὲ βρογμένα μάτια·
Φίλησε τὰ φύλλα τους τὰ μισογυρμένα,
Καὶ μ' εὐλάβεια τὰδεσε μέσα ἔς τὰ δεμάτια·
• Ὅλα γιὰ τὸν Οὐρανὸ ἦτανε γραμμένα.

« — Τρυφερά μου λούλουδα, ὁ Θεὸς σὰς θέλει,
Βλέποντάς τα ἔλεγε, καὶ χαμογελοῦσε·
• Ὁ Θεὸς σὰς ἀγαπᾷ, τρυφεροὶ μου ἀγγέλοι,
Γιατί ἐδῶ κ' αὐτὸς παιδιὸν σὰν ἐσὰς ἐξοῦσε. •

« Ὡς τὰ λαμπρὰ καὶ δροσερὰ περιβόλια ἐπάνω
Σὰς ξαναφυτεύω ἐγώ, καὶ νὰ μὴ λυπᾶστε·
Μὲ νεροῦ ἀθάνατου στάλας θὰ σὰς ῥάνω
Καὶ στολίδια ὅλα σὰς τῶν ἀγίων θᾶστε. •

Καὶ ἡ μάννα, μὲ πολλὰ πίκρα καὶ μεγάλην,
Δίνει τ' ἀκριβώτερα μοσχολούλουδά της.
• Ἦξερ' ἢ κακόμοιμη πῶς θὰ ταῦτη πάλι
• Ὡς τὰ οὐράνια, κ' ἐσφίξε τὴ φτωχὴ καρδιά της.

Δὲν ἦταν ὀργὴ Θεοῦ καὶ κατὰρα — ὄχι,
Ποῦφερε τὸ θεριστὴ τὴν ἡμέρα ἐκείνη.
Νὰ μαζώνῃ λούλουδα, ὠρισμένο τῶχει,
• Ἀπ' τὴ γῆ, καὶ τοῦ Θεοῦ πάλι νὰ τὰ δίνη.

ΑΓΓΙΩΝ Εὐσταθίου